

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce

VVSA INVEST s.r.o., IČ: 61856720
se sídlem Vyšehradská 1349/2, Praha 2
zastoupen JUDr. Radoslavem Bolfem, advokátem
se sídlem Zádušní 2590/2, Mělník

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2015, č. j. 42136/15/5300-22443-607102,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný k odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 29. 9. 2014, č.j. 5731350/14/2002-24901-110522, jímž byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2009 ve výši 237 129 Kč a současně mu byla uložena povinnost uhradit penále v částce 47 425 Kč (dále též „dodatečný platební výměr“), změnil tento dodatečný platební výměr tak, že výši dodatečně vyměřené daně z přidané hodnoty zvýšil na částku 269 996 Kč a výši penále na částku 53 999 Kč.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě vysvětlil, že daň z přidané hodnoty (dále též „daň“ nebo „DPH“) mu byla vyměřena v souvislosti s pořízením zboží z jiného členského státu. Konkrétně v souvislosti s dodávkou 40 000 kg masa od dodavatele Lumi Sp, z o. o. se sídlem v Polsku (dále též „dodavatel“ či „polský dodavatel“). Zboží bylo vyfakturováno dvěma fakturami, a to fakturou č. FZP/19 (č. faktury dodavatele 8/11/EU/2009 ze dne 23. 11. 2009) na 20 000 kg masa v hodnotě 1 269 200 Kč a fakturou č. FZP/20 (č. faktury dodavatele 9/11/EU/2009 ze dne 23. 11. 2009) také na 20 000 Kg masa v hodnotě 1 339 278 Kg (dále též „faktury“ či „sporné faktury“). Žalobce tvrdil, že uvedená dodávka zboží dle faktur však nebyla nikdy realizována, jelikož nebyla do České republiky z Polska vůbec dovezena.
3. Namítal, že byl správcem daně nesprávně nucen prokazovat, že dodávka zboží nebyla realizována. Přesto žalobce v řízení předložil nepřímé důkazy k tomuto tvrzení, tyto však byly správcem daně interpretovány v jeho neprospěch. Žalobce přitom poukazoval na to, že dle dokumentů doložených polskou daňovou správou jedna z dodávek zboží o hmotnosti 20 000 kg měla být jednorázově dovezena vozidlem, jehož užitná hmotnost nepřevyšuje 900 kg; taktéž poukazoval na padělání razítka a podpisu statutárního orgánu žalobce na dodacích listech a jiných průvodních dokumentech ke sporným fakturám; a dále na to, že k dodávce zboží neexistují dokumenty opatřené razítkem masokombinátu, které jsou podmínkou pro vývoz živočišných výrobků do jiného členského státu a pro obchodování s nimi v jiném členském státu. Zároveň upozornil, že sporovaná dodávka měla proběhnout v roce 2009 v ceně převyšující 100 000 EUR, ale polský dodavatel za ni dosud platbu nepožadoval.
4. Žalobce popřel informaci od polské daňové správy, že k úhradě výše uvedených faktur mělo dojít započtením dodávek slunečnicového oleje od společnosti LOBLAIN – Ukrajina. Správce daně vycházel pouze z nepodložených zpráv polského správce daně, aniž by specifikoval, o jaké závazky a pohledávky se při započtení mělo jednat, a proto žalobce považoval jeho závěry za nepřezkoumatelné.
5. Zdůraznil, že společnost Bohemia Venture, a.s., u které žalobce zboží skladoval, ani Krajská veterinární správa nepotvrdila, že dodávka 40 000 kg masa byla dovezena do České republiky. Nesouhlasil se závěrem správce daně o nevěrohodnosti své evidence zboží z důvodu množstevních nesrovnalostí, neboť jeho evidence se od evidencí Bohemia Ventura, a. s. a Krajské veterinární správy liší pouze nepatrně, v řádech několika stovek kilogramů.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

6. Namítal, že skutková zjištění v dané věci jsou neúplná, nepřesvědčivá, vycházející pouze z dílčích zjištění, která jsou účelově interpretovaná v neprospěch žalobce a která vycházejí z kopií listin, k jejichž původu a věrohodnosti se nelze vyjádřit. Taktéž správním orgánům vytkl, že opomenuly jeho důkazní návrhy, v nichž žádal o provedení dožádání polské daňové správy, jehož účelem by bylo zaslání originálů nebo ověřených kopií dokladů o dodávce masa a předložení kopie dohody o započtení.
7. Žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 11. 3. 2016 uvedl, že žalobní námitky se shodují s námitkami uplatněnými žalobcem ve správním řízení, proto odkázal na odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí, kde se s nimi správní orgány vypořádaly.
9. K zásadní žalobní námitce týkající se nerealizování dodávky 40 000 kg masa žalovaný zdůraznil, že žalobce nejprve sám zahrnul do své evidence pro daňové účely a do přiznání k DPH pořízení sporného masa z Polska. Až v rámci vytykácího řízení žalobce změnil tvrzení tak, že předmětný obchod není a nebude uskutečněn, jelikož obdržené vzorky masa neodpovídají požadované kvalitě, a proto faktury č. 8/11/EU/2009 a č. 9/11/EU/2009 od polského dodavatele stornuje, což prokazoval dopisem ze dne 2. 3. 2010. V této fázi řízení žalobce ještě uznával, že k pořízení zboží z jeho strany došlo, dopisem prokazoval jen svou snahu zboží polskému dodavateli vrátit. Na základě informací od polské daňové správy, kdy polský dodavatel na jedné straně potvrdil existenci faktur, disponoval i doklady o převzetí zboží a prohlášeními o jejich přepravě do České republiky, a na druhé straně popřel vrácení zboží s tím, že o žádné korespondenci v tomto směru neví, dospěl žalovaný k názoru, že žalobce jen účelově změnil tvrzení, aby se vyhnul povinnosti prokázat vrácení zboží. Ve světle uvedeného tvrzení žalobce o pořízení zboží a následné reklamační snaze, posoudil žalovaný žalobcovu námitku o padělání faktur polským dodavatelem za značně nepřesvědčivou. Jako nelogické označil i tvrzení žalobce uplatněné v jeho odvolání o mylném zařazení předmětných faktur do žalobcova účetnictví.
10. K námitce nerealizování dodávky zboží žalobce dle uvedených faktur žalovaný připomněl, že se tyto faktury vztahují ke zdaňovacímu období prosinec 2009. Dodatečným platebním výměrem za zdaňovací období listopad 2009 nebyly tyto faktury do základu daně promítnuty, proto měl námitky žalobce ohledně uskutečnění či neuskutečnění dodávky masa dle faktur za zcela bezpředmětné pro dané řízení.
11. Žalovaný odmítl i námitku žalobce o nízké užitné hmotnosti přepravního vozidla, z čehož dovozoval nemožnost část zboží vůbec do České republiky přepravit. Žalovaný vysvětlil, že zajisté lze zboží přepravit po částech. Taktéž poukázal na to, že nelze text na faktuře o přepravě zboží vnímat jako doklad o faktické přepravě, nýbrž jako vyjádření předpokladu jakým způsobem přeprava proběhne.
12. Upozornil na to, že pro vznik daňové povinnosti je primárně důležitý především okamžik vystavení daňového dokladu, od kterého se odvíjí povinnost přiznat daň. Žalovaný proto dovodil, že skutečnost, zdali byly či nebyly uhrazeny faktury za zboží, není pro vznik daňové povinnosti podstatným.
13. Dále uvedl, že evidence Krajské veterinární správy není určující pro potvrzení, či vyvrácení toho, zdali bylo zboží žalobcem dovezeno. Pokud totiž žalobce dovoz zboží tomuto orgánu sám nenahlásí, nemůže být dovoz v evidenci krajské veterinární správy zaznamenán. K výtce žalobce, že zboží nemohlo být dovezeno, jelikož nebylo skladováno

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

u společnosti Bohemia Ventura, a. s., konstatoval, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce u této společnosti neuskladňoval veškeré jím dovezené zboží.

14. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce byl v řízení povinen prokázat jen ty skutečnosti, které byl povinen uvést v řádném a dodatečném daňovém tvrzení, rovněž tak byl povinen vyvracet pravdivost a věrohodnost důkazů opatřených správcem daně, jež byly v rozporu s nepodloženými tvrzeními žalobce.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
16. Na ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na žalobní námitky. Zopakoval, že žalobce nesouhlasí se způsobem dokazování v daňovém řízení a popírá převzetí zboží ze sporných faktur. Trval na tom, že k žádnému obchodu s fakturovaným zbožím nedošlo. Zdůraznil, že k žádnému zápočtu pohledávek na sporné faktury mezi ním a polským dodavatelem nedošlo. Připustil, že sporné faktury byly součástí jeho účetnictví, ale stalo se tak omylem účetní. Uvedl, že polský dodavatel zfalšoval dokumenty, ale žalobce nemá žádnou možnost tuto skutečnost prokázat.
17. Žalovaný na ústním jednání rovněž setrval na svém stanovisku, odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Odmítl žalobní námitky a zejména odkázal na výsledky mezinárodního dožádání z Polska, z nichž správce daně čerpal zásadní poznatky pro danou věc.

III.

Obsah správního spisu

18. Finanční úřad v Mělníce zahájil u žalobce dne 16. 1. 2012 daňovou kontrolu DPH za zdaňovací období leden až listopad roku 2009. K doměření daně došlo na základě výsledků kontrolních zjištění ze Zprávy o daňové kontrole ze dne 11. 9. 2014 (dále též „zpráva“). Z této zprávy vyplynulo, že žalobce nejprve obě sporné faktury zahrnul do evidence pro daňové účely. Pak žalobce podal dodatečné daňové přiznání, ve kterém pořizování zboží z jiného členského státu a nárok na odpočet snížil o částku uvedenou na fakturách. Žalobce současně do spisu k prokázání oprávněnosti snížení odpočtu na daních doložil dopis ze dne 2. 3. 2010, jímž vůči polskému dodavateli uplatnil storno sporných faktur z důvodu nedostatečné kvality zboží a konstatoval, že předmětný obchod není a nebude uskutečněn. Správce daně se za účelem prošetření sdělení v rámci mezinárodní výměny informací v oblasti daní obrátil na polskou daňovou správu a zjistil, že jednatel dodavatele odmítl, že by bylo zboží ze sporných faktur vráceno, naopak sdělil, že žádné storno faktur jím nebylo přijato, a že jejich úhrada proběhla formou započtení při vypořádání dodávek slunečnicového oleje od společnosti LOBLAIN (Ukrajina). Odebrání zboží a jeho doprava do České republiky byla zajištěna žalobcem, což bylo doloženo písemnými prohlášeními žalobce. V písemných prohlášeních žalobce výslovně potvrdil, že zboží vlastními dopravními prostředky odveze a vykáže je v přiznání k dani jako pořizování zboží z jiného členského státu; prohlášení byla opatřena vlastnoručními podpisy a otisky razítek žalobce a dodavatele. S ohledem na zjištěné nesrovnalosti správce daně výzvou ze dne 12. 8. 2013 vyzval žalobce, aby prokázal svá tvrzení o neodebrání zboží, resp., aby prokázal, kdy a jakým způsobem zboží bylo žalobcem vráceno dodavateli. Na výzvu reagoval žalobce tvrzením, že faktury byly dodavateli vráceny pro nepřevzetí zboží z důvodu jeho nedostatečné kvality. Dále namítl, že s ohledem na padělání faktur v Polsku, konkrétně svého podpisu a razítka, podal žalobce proti jednateli dodavatele trestní oznámení. Správce daně vyhodnotil obranu žalobce spočívající toliko v podání trestního oznámení proti

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

dodavateli jako nevěrohodnou. Navíc poukázal na to, že žalobce nezpochybnil dovoz vzorků zboží ze sporných faktur, tudíž dne 23. 11. 2009 musely být alespoň tyto vzorky nepochybně přivezeny, a proto byl žalobce v pořadí druhou výzvou ze dne 21. 11. 2013 vyzván k předložení dokladů o přepravě zboží (byť jen jeho vzorků); dále byl vyzván k doložení certifikátů polské veterinární správy k předmětnému masu; dokladů o zpětném převzetí (vrácení) masa polskému dodavateli pokud bylo vráceno; případně dokladů o likvidaci předmětného masa, jestliže neodpovídalo požadované kvalitě. Správce daně dotazem na Policii České republiky zjistil, že žalobce svá tvrzení o podvodu s fakturami nikterak nedoložil, proto Policie České republiky věc odložila. Naopak polská daňová správa zaslala na dožádání správce daně z účetnictví žalobcova dodavatele mimo jiné i obě sporné faktury i s prohlášeními o odvozu zboží žalobcem a polskou stranou nebyla jejich pravost sporována. Správce daně shrnul, že námitku padělání faktur považuje za nevěrohodnou, když ji žalobce nikterak neosvědčil a navíc je v rozporu s jeho původním jednáním, když faktury sám předložil v rámci daňového řízení; navíc jsou faktury známé i polské daňové správě, neboť jsou součástí účetnictví dodavatele; trestní oznámení na podvod podané žalobcem bylo odloženo. Správce daně měl za nevěrohodnou i námitku žalobce o neuhrazení faktur, polská daňová správa totiž vysvětlila, že dodavatel nepožadoval úhradu faktur, jelikož si na ně započítal dodávky slunečnicového oleje od společnosti LOBLAIN z Ukrajiny, přičemž vzájemné obchodní vztahy dotčených společností vyplývají z účetnictví dodavatele. Správce daně jako nedůvodnou námitku posoudil i tvrzení žalobce o nemožnosti přepravit zboží z faktur vozidly uvedenými v prohlášeních pro jejich nízkou užitnou hmotnost. Co se týče faktury č. 8/11/EU/2009 upozornil, že zde byla v prohlášení uvedena dvě vozidla, která měla zboží odvézt, u faktury č. 9/11/EU/2009 je sice uvedeno jen jedno vozidlo, ale obě prohlášení o dopravě jsou opatřena jak otiskem razítka, tak podpisem žalobce, které jsou shodné s podpisy a razítky na ostatních prohlášeních k žalobcem dodaným fakturám. Rovněž tak obranu žalobce, že do České republiky nemohly být dopraveny dodávky zboží z faktur, když tyto nebyly uskladněny v žalobcově výhradním skladě u společnosti Bohemia Venture a. s. posoudil správce daně jako nevěrohodnou. Správce daně na stranách 19 a 20 zprávy podrobně porovnával dodací listy žalobce od polského dodavatele s evidencí uskladněného zboží žalobce u skladovací společnosti a zjistil, že se v evidenci skladovací společnosti nepromítlo veškeré množství žalobcem dovezeného zboží.

19. Správce daně tak dne 29. 9. 2014 vydal dodatečný platební výměrem, jímž byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2009 ve výši 237 129 Kč, rovněž tak mu byla stanovena povinnost uhradit penále ve výši 20 %, tj. v částce 47 425 Kč.
20. O odvolání žalobce, ve kterém argumentoval obdobně jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný dne 8. 12. 2015 žalobou napadeným rozhodnutím, jímž dodatečný platební výměr změnil tak, že zvýšil dodatečně vyměřenou daň na částku 269 996 Kč a penále na částku 53 999 Kč. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že má za prokázané, že žalobce zboží na základě sporných faktur zakoupil a jeho dopravu zajišťoval, což vyplynulo z mezinárodního dožádání a z písemných prohlášení žalobce. S odkazem na mezinárodní dožádání od polské daňové správy měl žalovaný pohledávky ze sporných faktur za uhrazené započtením. Upozornil, že vlastník společnosti žalobce X. X. byl zároveň vlastníkem společnosti LOBLAIN z Ukrajiny, která dodávala polskému dodavateli olej. Zdůraznil, že polský dodavatel neobdržel od žalobce reklamaci zboží ze sporných faktur a popřel vrácení tohoto zboží. Pokud žalobce sporoval absenci oválného razítka schváleného závodu na dokumentech přiložených ke sporným fakturám, žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

uvedl, že jejich absence nezpůsobuje sama o sobě jejich nevěrohodnost. Navíc upozornil, že žalobce nedodal dokumenty opatřené tímto razítkem ani k dalším fakturám stejného dodavatele, přitom v těchto jiných případech se jejich nevěrohodnosti nedovolává. Žalovaný poukázal na to, že dle informace krajské veterinární stanice byl polský dodavatel oprávněn k vývozu a prodeji masa pro celou EU. K námitce žalobce, že zboží nebylo do České republiky dovezeno, když nebylo skladováno společností Bohemia Ventura, a. s. žalovaný uvedl, že má toto tvrzení žalobce vyvráceno s ohledem na zjištění podrobně popsána ve zprávě o daňové kontrole. Správce daně zde totiž porovnáním evidencí žalobce a skladovací firmy zjistil množstevní odchylky, tudíž ne všechno pořízené zboží žalobcem zde bylo uskladněno. K nemožnosti přepravy zboží z faktury č. 9/11/EU/2009 pro nízkou užitnou hmotnost vozidla uvedl, že použité vozidlo je ve vlastnictví žalobce a žalobce sám v prohlášení deklaroval, že zboží odveze vlastními prostředky, toto prohlášení bylo podepsáno a opatřeno razítkem žalobce, což ani žalobce nezpochybnil. Žalovaný odmítl, že by dokazování v daňovém řízení bylo vedeno v rozporu se zákonem. Zároveň uzavřel, že žalobce své důkazní břemeno neunesl ohledně tvrzení o padělání dokladů týkajících se pořízení masa od dodavatele, včetně tvrzení, že k dodání zboží dle sporných faktur nedošlo. Jelikož žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplnil svoji zákonem stanovenou povinnost, tj. neunesl důkazní břemeno, v důsledku čehož byla zmařena možnost stanovení daně na základě dokazování, přistoupil ke stanovení daně podle pomůcek.

IV. Posouzení žaloby

21. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“)].
22. Žaloba není důvodná.
23. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
24. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád ve znění rozhodném (dále jen „daňový řád“), *„správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.“*
25. Podle § 93 odst. 1 daňového řádu *„jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci“.*
26. Podle § 93 odst. 2 daňového řádu *„za podmínek podle odstavce 1 lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů.“*
27. Zásadní žalobcova námitka v dané věci byla ta, že byl nucen v daňovém řízení prokazovat negativní skutečnost, a to že dodávky zboží dle sporných faktur nebyly v dané věci uskutečněny.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

28. K nemožnosti dokazovat negativní skutečnosti v řízení se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, čj. 3 Azs 35/2006-104, v němž uvedl, že „*dokazovat nelze něco, co neexistuje. Jedná se o tzv. negativní důkazní teorii, o níž se pojednává mj. v publikaci prof. JUDr. Aleny Winterové, CSc., a kol.: Civilní právo procesní. 4. vydání, Linde Praha, a.s., 2006, str. 279: "Teorie negativní je založena na tom, že negativní skutečnosti nemohou být dokazovány, a je tedy ten, kdo tvrdí negativní skutečnost, od důkazního břemene osvobozen. Nedávný judikát NS ČR poskytuje pěkný příklad aplikace této teorie, když s poukazem na nemožnost dokazování negativní skutečnosti rozhodl, že žalovaný v bytovém sporu podle § 706 OZ není zatížen důkazním břemenem stran skutečnosti, že nemá vlastní byt, a tudíž opak toho - existenci vlastního bytu žalovaného - musí prokázat žalobce.*“
29. Soud z výzev správce daně ze dne 12. 8. 2013 a ze dne 21. 11. 2013 nezjistil, že by jimi byl žalobce v daňovém řízení nucen prokazovat negativní skutečnosti. Předně soud upozorňuje, že v dané věci správce daně z informací získaných mezinárodním dožádáním zjistil skutečnosti vyvracející věrohodnost žalobcem v řízení nově uplatněného tvrzení o tom, že sporné faktury byly z jeho strany stornovány pro nedostatečnou kvalitu zboží a k žádnému obchodu proto nedojde. Tedy první výzvou byl žalobce vyzván k prokázání změněného tvrzení o tom, že zboží uvedené na sporných fakturách (původně jím zahrnuté do evidence pro daňové účely) bylo z jeho strany vráceno polskému dodavateli a faktury stornovány. Je pravdou, že tato povinnost byla nešťastně uvozena slovním spojení: „*aby prokázal svá tvrzení o neodebrání zboží*“, nicméně poté následovalo ze strany správce daně vysvětlení toho, co konkrétně má být ze strany žalobce prokázáno, a to prokázání vrácení zboží dodavateli. Druhou více konkretizovanou výzvou pak byl žalobce vyzván k předložení dokladů o přepravě zboží (byť jen jeho vzorků); certifikátů polské veterinární správy k předmětnému masu; dokladů o zpětném převzetí (vrácení) masa polskému dodavateli pokud bylo vráceno; případně k předložení dokladů o likvidaci předmětného masa, jestliže neodpovídalo požadované kvalitě. Z textu obou výzev jednoznačně vyplývá, že žalobce byl jimi vyzván k prokázání svých, v daňovém řízení uplatněných tvrzení, o tom, že něco učinil, tj. pokud žalobce změnil své tvrzení tak, že zboží bylo nekvalitní, a proto stornuje faktury, byl správcem daně správně vyzván k prokázání vrácení reklamovaného zboží či jeho vzorků, na nichž testoval jeho kvalitu, zpět polskému dodavateli. Přitom druhou výzvou bylo správcem daně vypočteno jakými možnými způsoby tak lze učinit. Důkazní břemeno tedy rozhodně nebylo pro žalobce formulováno negativním způsobem tak, že je povinen prokázat „*nepřevzetí zboží*“ či „*nedodání zboží*“. Soud považuje výše uvedené dokazování v daňovém řízení za zcela řádné, jelikož žalobce, jakožto daňový subjekt, je dle § 92 odst. 3 daňového řádu povinen prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.
30. Žalobce v žalobě namítal, že jak vlastnoruční podpis, tak otisk razítka žalobce na *dodacím listu*, jakož i všechny další průvodní listiny k fakturám byly padělány. Žalobce však v průběhu daňového řízení namítal, že polský dodavatel padělal *faktury* a z tohoto důvodu podal na polského dodavatele trestní oznámení, což doložil protokolem o trestním oznámení ze dne 28. 8. 2013, č. j. KRPS-290371-1/TČ-2013-010681. V daňovém řízení žalobce nenamítal padělání dodacích listů ani jiných průvodních dokumentů ke sporným fakturám, jedná se tak o nově uplatněnou námitku, k níž se nemohly daňové orgány nikterak vyjádřit a ani ji prověřit. Navíc ke sporným fakturám nebyly žádné průvodní dokumenty doloženy, kromě písemného prohlášení žalobce o provedení dopravy zboží od dodavatele do České republiky. A žalobce právě absenci průvodních dokumentů

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

k fakturám v daňovém řízení uplatňoval ve prospěch svého tvrzení o padělaných fakturách. Soud proto dospěl k závěru, že se jedná pouze o omyl v textu žaloby, když žalobce měl zajisté v úmyslu v žalobě zopakovat svou zásadní námitku z daňového řízení o padělání faktur. Soud poukazuje na vypořádání této námitky správcem daně ve zprávě, jenž zdůraznil, že ji žalobce nikterak neosvědčil, a pokud ji prokazoval podaným trestním oznámením, pak již žalovaný v době svého rozhodování měl k dispozici informaci, že předmětné trestní oznámení bylo odloženo pro nedostatek důkazů (viz strana 12 až 13, bod 38 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí). Nad to oba správní orgány vzaly v potaz značně nelogické jednání žalobce v průběhu daňového řízení, kdy žalobce nejprve sám o své vůli faktury předložil a zahrnul do evidence pro daňové účely, následně se je snažil stornovat, pak je označil za padělané a nakonec v odvolání a v žalobě uváděl, že byly do účetnictví žalobce založeny omylem účetní. Přitom správní orgány zjistily, že faktury jsou známé i polské daňové správě, neboť jsou součástí účetnictví polského dodavatele a jejich pravost nebyla dodavatelem sporována. S ohledem na výše uvedené soud shrnuje, že shodně se správními orgány nesdílí námitku žalobce o padělaných fakturách, jelikož v daňovém řízení nebyla tato skutečnost prokázána.

31. Žalobce dále namítal, že k uskutečnění obchodu na základě sporných faktur nemohlo dojít, jelikož jedna z dodávek zboží měla být uskutečněna vozidlem, jehož užitná hmotnost byla mnohem nižší než množství zboží, jenž mělo být tímto vozidlem odvezeno. Soud předně poukazuje na vypořádání této námitky žalovaným na straně 13 bod 38 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že žalobce sám vyplňoval předmětné prohlášení, v němž se zavázal k provedení přepravy zboží, navíc vozidlo, jímž měl být transport zboží proveden, bylo v jeho vlastnictví, tudíž záleželo plně na uvážení žalobce, jakým způsobem dopravu zboží uskuteční. Správce daně podrobil prohlášení k faktuře č. 9/11/EU/2009 bližšímu přezkumu a konstatoval, že v něm je uvedeno jen jedno vozidlo s nižší užitnou hmotností, než je množství zásilky. Pak posoudil obě prohlášení o dopravě ke sporným fakturám ve vzájemné souvislosti a zjistil, že jsou opatřena jak otiskem razítka, tak podpisem žalobce, které jsou shodné s podpisy a razítky na ostatních prohlášeních k žalobcem dodaným dalším fakturám. Dovodil, že žalobce se v nich jednoznačně zavázal k provedení dopravy zboží do České republiky s tím, že je vykáže k přiznání k dani jako pořízení zboží z jiného členského státu EU. A žalobce v souladu s prohlášením postupoval, když poté zboží vyfakturované spornými fakturami skutečně v daňovém přiznání (původně) vykázal jako zboží pořízené z jiného členského státu EU. Pokud tedy neproběhl odvoz zboží najednou, jiným vozidlem, pak žalobce zajisté mohl použít své vozidlo k převozu zboží opakovaně. Nejednalo se tedy o objektivně „nemožné“ ujednání o dopravě zboží, jak naznačuje žalobce v námitce, jen obtížněji proveditelné. Rozhodně ale nelze na základě pouhého údaje o nižší užitné hmotnosti vozidla než je náklad, který má převézt, dovozovat neuskutečnění dopravy zboží či obchodu jako celku.
32. Pokud žalobce poukazoval na absenci dokumentů opatřených razítkem masokombinátu, které jsou podmínkou pro vývoz živočišných výrobků do jiného členského státu, soud poukazuje na pregnantní vypořádání této námitky žalovaným na straně 14 bod 39 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný srozumitelným a logickým způsobem vysvětlil, že namítaná absence sporovaného razítka neznamená, že dodávka zboží nebyla provedena. Naopak správně upozornil, že pokud zboží nepocházelo z řádně schváleného zdroje, vystavuje se mimo jiné i žalobce dalšímu postihu, tentokrát ze strany Krajské veterinární správy. Pro daňové řízení však tato skutečnost není právně významná.

33. Soud nesdílí ani názor žalobce o nesprávném posouzení úhrady faktur započtením ze strany správních orgánů. Žalobce tuto skutečnost namítal rovněž proto, aby podpořil svou zásadní námitku, že sporné faktury byly padělány. Správní orgány z mezinárodního dožádání zjistily, že polský dodavatel nepožadoval po žalobci úhradu faktur, jelikož si na ně započtl dodávky slunečnicového oleje od společnosti LOBLAIN z Ukrajiny. Polská daňová správa z účetnictví polského dodavatele zjistila vzájemné obchodní vztahy mezi dotčenými společnostmi, když společnost LOBLAIN dodávala polskému dodavateli slunečnicový olej. Dále zde bylo shledáno osobní propojení žalobce a společnosti LOBLAIN, když vlastník společnosti žalobce X. X. byl zároveň vlastníkem společnosti LOBLAIN z Ukrajiny. Soudu se pak jeví zcela pochopitelným a v obchodním styku i běžným a rychlejším postupem úhrady vzájemných pohledávek formou zápočtů poskytnutými plněními. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že způsob zániku vzájemných pohledávek věřitele a dlužníka jejich započtením, nemusí být jen dvoustranným právním úkonem, nýbrž jej lze učinit i jednostranným právním úkonem, jedná se pak o započtení jednostranné (*compensatio necessaria*), což umožňoval § 580 zákona č. 40/1964 Sb. občanský zákoník ve znění platném a účinném do 1. 1. 2014, přičemž úprava započtení, k němuž dochází z vůle jedné strany závazkového vztahu, zůstala zachována i v § 1982 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník ve znění platném a účinném od 1. 1. 2014. Ten, kdo provádí započtení, sám určuje, která pohledávka a v jaké výši se započítává, stejně tak určuje, proti které pohledávce a v jaké výši bude započteno. Daný úkon je však perfektním až okamžikem, kdy projev vůle dojde druhému účastníku. Pro nyní posuzovanou věc je podstatným pouze to, že polský dodavatel projevil vůli započíst na sporné faktury pohledávky z dodávek oleje, byť jednostranně, přesto občanský zákoník takovouto formu zániku pohledávek umožňoval a umožňuje. V případě jednostranného započtení nebyla zákonem stanovena žádná obligatorní forma takového úkonu. Námitka nedostatku dohody o zápočtu je tak v daném případě lichá. Rovněž výtky žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro absenci konkretizace započítávané pohledávky je v nyní posuzované věci nedůvodná, jelikož v daňovém řízení se nezkoumalo, kdy a jakým způsobem došlo k zániku pohledávky ze sporných faktur, nýbrž věrohodnost sporných faktur. Pro závěr o jejich věrohodnosti pak v dané věci zcela postačuje zjištění, že věřitel – polský dodavatel nepožadoval po žalobci úhradu dle faktur, jelikož je měl za uhrazené formou započtení.
34. Soud se neztotožnil ani s obranou žalobce, že do České republiky nemohly být dopraveny dodávky zboží ze sporných faktur, když tyto nebyly uskladněny v žalobcově výhradním skladě u společnosti Bohemia Venture a. s. Soud odkazuje na správcem daně provedené podrobné porovnání údajů o množství dovezeného masa žalobcem dle dodacích listů vydaných polským dodavatelem s evidencí uskladněného zboží žalobce vedenou společností Bohemia Venture a. s. (na stranách 19 a 20 zprávy). Vzájemným porovnáváním evidencí žalobcem dovezeného zboží a jeho uskladněného množství u skladovací společnosti správce daně zjistil, že se do evidence skladovací společnosti nepromítlo veškeré množství žalobcem dovezeného zboží. S ohledem na zjištěné nesrovnalosti v evidencích žalobce a skladovací společnosti se soud ztotožňuje se závěrem správních orgánů o nevěrohodnosti evidence skladovací společnosti. Soud dodává, že pro posouzení věrohodnosti evidence skladovací společnosti není podstatné, jak vysoký byl zjištěný rozdíl v evidencích mezi jednotlivými porovnávanými položkami. Podstatné je, že rozdíly byly zjištěny, navíc správce daně zjistil nesrovnalosti i v evidenci zásob uskladněného masa skladovací společnosti na rok 2009.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

35. Soud nesdílí ani výtku žalobce týkající se opomenutí jeho důkazních návrhů, v nichž žádal o provedení dožádání u polské daňové správy, jehož účelem by bylo zaslání originálů nebo ověřených kopií dokladů o dodávce masa a předložení kopie dohody o započtení. Předně soud upozorňuje, že žalobce sice je oprávněn a povinen důkazy k prokázání svých tvrzení navrhopvat, ale správce daně vždy uváží, zda je provedení navrženého důkazu třeba. Pokud pak správce daně dospěje k závěru, že navržený důkaz nemůže účastníkově tvrzení prokázat a do řízení nic nového přinést, důkaz neprovede. Jeho neprovedení je však povinen v odůvodnění svého rozhodnutí vždy objasnit. Opačný postup by byl v rozporu se zásadami spravedlivého procesu, jak uvedl opakovaně i Ústavní soud (viz např. jeho náleze ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, zveřejněný pod č. 10 ve svazku č. 3 Sb. n. u. ÚS). Soud v dané věci odkazuje na stranu 14 až 15, bod 40 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný mimo jiné i k výše uvedeným důkazním návrhům žalobce vyjádřil. Žalovaný se s jejich neprovedením vypořádal poukazem na § 92 odst. 3 daňového řádu s tím, že žalobce v dané věci tížila zákonem stanovená přednostní povinnost prokázat všechny skutečnosti, které v daňovém tvrzení a vyjádřeních on sám uvedl. Žalovaný byl přesvědčen, že pro řízení zajistil veškeré dostupné podklady, a to i formou mezinárodního dožádání. Zároveň žalovaný zdůraznil, že správce daně nebyl nečinný, nýbrž žalobcova tvrzení prověřoval, ovšem při jejich prověřování zjistil opak.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. ledna 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.